

כי לא שמרו פיהם, כראיתא בדברי רז"ל (תנחומא שמות ט) שקשה היה למשה על קושי השעבוד, וכשראה שהיה ביניהם דלטורין, אמר "אכן נודע הדבר", ובזכות הצדיקים שבהם שלא שינו לשונם יצאו ממצרים". (ועיי' עוד בודע קודש פ' בא ד"ה ומ"ש, שהוסף כי מצריים הוא יצ"ד בין המ' פתחה להמ' סתומה, עיי"ש דברים נפלאים), הרי שכל ענין קדושת הדיבור נרמז באות מ', ועמלק רצה לטמאת הדיבור של האדם, שידבר דברי הכאי, וכוה יהיה לו כח להחגבר נגד כלל ישראל, ולכן מ' שהוא פתחה מורה על הדיבור, והכח נגדו הוא לסגור המ' שיהיה מ' סתומה.

הפורח באויר, (עיי' במ"י רש"י שם). ויש לבאר הכונה, כי האדם שאיך לו אמונה כראוי חושב ומדמה בעצמו, כי הוא עומד על רגליו, פירוש יש לו על מה לסמוך, ויש לו השתדלות בעניני העולם, שעל דברים האלו הוא סומך, והוא חושב כי עומד על שתי רגליו כיתד בל תמוט. אבל האדם שיש לו אמונה, יודע כי זה אינו, רק הוא כמו מגדל הפורח באויר, איך לו כלום לעצמו, איך לו כלל על מה לסמוך, רק הכל הוא באויר, והכל תלוי ביד ה'.

ועמלק חולה הכל במקרה ואינו מאמין בה' ומנגד למדת הבטחון, ורצה שהאדם יגביה עצמו למעלה בגאווה לאמר כחי ועוצם ידי, ואות לי מצד כח הקליפה הוא אות למעלה משאר הא' ב', הדיפך ממדת הבטחון.

כ' מורה על כח השקר של עמלק, כמו דאיתא בשפת אמת (פז"ם, תרס"א) 'הרמז בעולם הזה דשיקרא שלטא. דאיתא בגמרא (שבכ קד.) שקר עומד על רגל אחד שהק"ף נמשכת למטה מכל האותיות, וכן הוא ק' מורה על קוף שמדמה עצמו

מעלה ואינם רואים חזותא דהאי עלמא.

מ' מורה על דיבור ושחיקה כראיתא בספ"ה ק' זרע קודש (פ"ר) ואנא, ר"ה וידבר) 'כי עיקר כל העבודה היא כפה, חורה וחפילה, ולזה צריך האדם לשמור פיו ולשונו על דרך (משלי כא, כג) 'שומר פיו ולשונו שומר מצוות נפשו', דהיינו שמירת פיו ולשונו הוא שמירה לפיו שישתוס שפמיו מלדבר דברי הכאי ושקר ולשון הרע ודכילות, ולזה מרמז האות מ"ם, שכשארם רוצה לדבר האות הזה פותח פיו באות מ' וסותם פיו באות מ'. ולזה קראו זה מ' פתחה וזו מ' סתומה, ועל זה רמזו לנו חז"ל, שכל חורה שבעל פה ניתן לנו בין ב' הממ"ן, דהיינו שמתחיל מ'אמתי קורין, וממ"ם בשל"פ, לדמו לנו שכל פטופטין בישין חרץ מפטופטי דאורייתא (ירושלמי ברכות פ"ט ה"ה). וידוע דזה היה עיקר גלות מצרים (כראיתא בספרי חסידות) שהדיבור היה בגלות,

שורש קליפת עמלק

יש לרמו בשמו של עמלק הדברים העקריים שבהם רוצה עמלק לשרוט על ישראל, ובאזיה מרות צריכים להתחזק בכדי למהות שמו וללחום נגדו. הדי' אותיות בשמו מרמזים על ד' ענינים כאשר יתבאר.

ע' מרמז על קדושת העינים, בספר ביאורי הגרמ"מ זי"ע (כתומנת האותיות אות ע' כבי' המהוהווח) ביאר ענין אות ע' שייך לקדושת ולשמירת העינים, וכוח שם דבר נפלא כי עיי"ז יש לו ב' נקודות פת"ח וחז"ר"ק, כי העינים הם הפתח לכל דבר, ככחית לפתח חטאת רובץ' (בראשית ד, ז), וגם היצר חורק עליו שיניו בענין הזה, עיי"ן שם. על כל פנים עמלק יש לו כח עין הרע של עשו הרשע, וגם רוצה לפגום קדושת ישראל על ידי שמטמא את עיניהם, עמלק הוא ע' מלק (לשון מליקה), רוצה לסלק העין מהכריכות בהבורא עולם. וכח נגד עמלק הוא כאשר בני ישראל מגביהים עיניהם ומסתכלין כלפי

לאדם והוא כולו שקר, יש לו כח המדמה שמראה עצמו כאדם, וזה הוא כוחו של עמלק, כמו שכתב כפרי צדיק (פרשת משפטים אות ט) 'קליפת עמלק שהוא כקופא דאזול כתר בני נשא' והכח נגדו הוא ק' דקדושה, לחיות חיי קדושה דבוק בהאמת, לא בהבלי עולם הזה עלמא דשקרא, ובלשונו של הפרי צדיק 'אות ק' דקדושה כמו שאמרו (שבת קד.) קו"ף קדוש, וכא אחר כך חודש אדר שנוצר באות ק' כמו שאמרו בספר יצירה והיינו קוף קדוש שהוא היפך קליפת עמלק.

עבודת ימי פורים הם לקנות עין טוב, לקנות כח השתיקה.

מלחמת עמלק על קדושת ברית ה' לשון זכור המעור

כתיב (תהלים ל, יב) 'פתחת שקי ותאורני שמחה', כתב האמרי אמת זי"ע (שושן פורים, חרפ"א, ימים אחרונים סוכות חרפ"ג) ששמע מהחידושי הרי"מ זי"ע שהוצר הרע יש לו לכל אחד ואחד שק מיוחד לו, לחפוס כל אחד בדבר מיוחד, ולכן כתיב שקי, כל אחד שק שלו, יש לכל נפש ונפש נסיגות הקדושה היה עיקר ההתנגדות של מיוחדים לו לפי חכונת נפשו ולפי עבודתו המיוחדת, וכמו שמבאר בשפת אמת (זכור חרפ"ז וחרי"ז, פורים חרי"ד) כי עיקר התנגדות עמלק הוא לשלימות האדם בעיני שמירת ברית קדוש, עמלק הוא ערלה דחפיה על ברית, ולכן מצינו כחז"ל שזרק מילות כלפי מעלה, שעל זה הקדושה היה עיקר ההתנגדות של